

[Svend E. Johansen.]

aabenbar og saa ligetil, at vi alle kan erkende den uanset Partifarve. Jeg kan altsaa paa min Gruppes Vegne sige, at Lovforslaget har vort Hjerte. Men i Bedømmelsen af det har vi ogsaa taget Forstanden lidt med, og som Følge deraf er der visse Indvendinger, jeg gerne vil have Lov til at fremføre mod Lovforslagets Indhold.

Jeg har først nogle Smaa-Indvendinger at gøre. Bl. a. fremgaar det af Lovforslagets § 3, at Formanden for de Fredningsnævne, der skal nedsættes, skal være en Dommer, som er Ministeriet bekendt for at have Kendskab til og Interesse for Naturfredning. Jeg synes i og for sig, det er en mærkværdig Bestemmelse. Naturligvis skal en Dommer, der sidder som Formand for Fredningsnævnet, dømme ud fra Loven og dømme objektivt, men det vilde have meget ejendommelige Konsekvenser, hvis man i de forskellige Sager, der skulde paa-dømmes, forlangte, at den paagældende Dommer ogsaa skulde have særligt Kendskab til og Interesse for det Emne, der skulde dømmes om. Jeg tror, det vilde rumme Fare for adskillige Vilkaarligheder. Men i hvert Fald synes jeg, at Lovforslaget mangler Konsekvens, naar der derefter ifølge § 4 skal oprettes et for hele Landet fælles Overfredningsnævn, bestaaende af en af Statsministeren udnævnt Formand, 4 af Rigsdagen valgte Medlemmer og 2 af Højesteret blandt Rettens Dommere valgte Medlemmer. Man forlanger ikke, at de Dommere, som er Medlemmer af dette Overfredningsnævn, skal have særlig Interesse for og Kendskab til Naturfredning, saa her synes jeg, der er Tale om en noget bristende Logik.

Endelig vil jeg gerne under disse Smaa-Indvendinger henvise til § 24, hvor det fastslaas, at de Skove, der ejes af det offentlige, enten Staten, Kommuner, Kirker, Præstembeder eller offentlige Stiftelser, skal være aabne for Almenheden til at færdes til Fods — „men paa eget Ansvar“, tilføjes der. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Tilføjelse: men paa eget Ansvar. Jeg maa mene, at hvis den skal fastholdes, burde den ogsaa føjes til Bestemmelserne om den Adgang, der aabnes til de private Skove, for Ansvaret maa vel være ens, uanset om man færdes paa Offentlighedens Ejendom eller paa privat

Ejendom; for øvrigt er der det at bemærke, at det vel altid er paa eget Ansvar, man færdes ude i Naturen.

Naar jeg har nævnt disse Smaating, er det, fordi jeg gerne vil have, at Loven skal være saa klar som muligt, saaledes at det kun er et Minimum af Skøn, der overlades til Administrationen. Jeg tror, at det i alt for høj Grad, som man ogsaa fra anden Side har været inde paa, blandt andet i Bladet „Tidens Stemme“, overlades til Administrationen at fortolke det Lovgivningsarbejde, Rigsdagen udfører, og det rummer i mangfoldige Tilfælde den Fare, at Administrationen kommer til andre Resultater end det, der havde været Lovgivningens Mening.

Derfra vil jeg gerne gaa over til nogle principielle Indvendinger. Der staar i § 1, at der kan mod fuld Erstatning aabnes Adgang for Befolkningen til at færdes i Naturen. Jeg opholder mig ved dette: at færdes i Naturen. Jeg synes, at det ikke er nok, at man har Adgang til at færdes i Naturen; det er for stærk en Indsnævring af Adgangen til den Naturlæde, man gerne vilde give Almenheden. Der maa ogsaa være Mulighed for paa de Steder, hvor Befolkningen ønsker det, at kunne gøre Ophold og i højere Grad nyde Naturen, end det kan gøres blot ved Fodture gennem de forskellige Egne. Dette i § 1 om Adgang til Færdsel indsnævres yderligere, navnlig for Strandgrundes Vedkommende, i § 23, hvor det i Stk. 4 hedder, at „Ophold paa og Badning fra den frie Strandbred kan forbydes af vedkommende Ejendoms Ejer eller Bruger, medmindre der ved en af Fredningsnævnet i Overensstemmelse med Lovens almindelige Regler . . . afsagt Kendelse er givet Adgang dertil“. Jeg tror, at det, som har den afgørende Betydning ved Adgang til Naturen, og altsaa for Befolkningens Sundhed, er netop, at den, navnlig med Hensyn til Strandbredder, kan faa Adgang til at opholde sig der over et længere Tidsrum og kan faa Adgang til at bade; først derved udnyttes disse Sundhedskilder helt. Og jeg mindes, at det ærede Medlem Hr. Bomholt i sin Ordførertale var meget glad for § 23, Stk. 1, hvori det hedder:

„Alle for Græsvækst blottede Strandbredder, om hvilke Ejeren ikke kan godtgøre“ — o. s. v. — „er aabne for Almenheden for Færdsel til Fods.“